

[Miljøministeren]

På Bergenkonferencen i maj 1990 lykkedes det desværre ikke at få vedtaget mere bindende erklæringer om stabilisering og reduktion af CO₂-emissionerne i Noordwijkerklæringen. Det skyldes først og fremmest modstand fra USA.

Både Noordwijk- og Bergendeklarationen understreger imidlertid nødvendigheden af, at der udarbejdes en egentlig klimakonvention med tilhørende protokoller, som kan blive underskrevet på 1992-konferencen.

Før Genève i næste måned og på vej til 1992-konferencen i Brasilien kan man sammenfattende gøre følgende status:

Der er publiceret adskillige videnskabelige rapporter, der underbygger teorierne om drivhuseffekten.

Der er vedtaget flere internationale erklæringer om nødvendigheden af at stabilisere og reducere udledningerne af drivhusgasser. Dette skal ske i samvirke mellem ilande og ulande.

Der er international enighed om, at forsigtighedsprincippet skal styre vores miljøpolitik.

Der er altså et solidt grundlag for, at det internationale samfund på den forestående klimakonference forpligter sig til at handle. Imidlertid er der ikke stor grund til optimisme. Som det ser ud nu, er flere af de store industrialiserede lande, f.eks. USA, Japan og USSR, stadig ikke parate til at begrænse deres CO₂-udledning.

Vanskelighederne understreges af, at man henviser til videnskabelig usikkerhed som årsagen til manglende opbakning til de nødvendige forpligtelser.

Hertil kommer, at andre i udviklingsperspektiv interessante lande som Kina og Indien er tøvende med hensyn til at forpligte sig, hvad der selvfølgelig er forståeligt, men alligevel foruroligende. Dermed kan man direkte frygte, at den 2. verdensklimatekonference resulterer i et tilbageskridt i forhold til tidligere konferencer.

Den tunge opgave er derfor dette til trods at sikre fremskridt i Genève for herigennem at gøde jorden for et godt resultat i 1992. En vigtig forudsætning for at opnå et godt resultat er formentlig, at EF kan stå sammen og presse navnlig USA, Japan og USSR.

Spørgsmålet om den fælles EF-holdning til klimakonferencen vil blive drøftet på et energi- og miljøministermøde den 29. oktober 1990. Der er allerede nu intensive forhandlinger i

gang i EF. Drøftelserne angår bl.a. stabiliseringsspørgsmålet, men jeg er også nødt til her at sige, at der er en betydelig risiko for, at EF-landene ikke kan blive enige om en stabilisering af CO₂-emissionen i år 2000 for EF som helhed.

Energiministeren og jeg vil selvfølgelig gøre vores yderste for, at EF kan fremstå med en samlet progressiv holdning på klimakonferencen.

Forhandlingstaktisk drejer det sig derfor om at finde en balance imellem at fastholde en ambitiøs målsætning, f.eks. stabilisering i år 2000 og 20 procents reduktion i år 2005, og så at udvirke, at EF-landene kan optræde som blok over for de mere tunge lande.

Ønsket om, at EF-landene kan optræde i samlet flok, og det faktum, at en stabiliseringsaftale formentlig er den første politiske trædesten, betyder, at vi må indtage en fleksibel holdning til spørgsmålet om reduktionsmålsætning på det internationale plan, såfremt vi blokerer for fremskridt.

Uanset forløbet af de internationale forhandlinger vil vi nationalt forfølge den ambitiøse reduktionsmålsætning, der er i energihandlingsplanen. Som tidligere nævnt er det overordnede sigte med Genèveklimatekonferencen at gøre internationalt fremskridt i forhold til de sidste års arbejde og herunder sikre forpligtelser, der medfører, at vi ændrer udviklingsretning. Danmarks målsætning på CO₂-området er en af de mest progressive i verden. At være progressiv forpligter også til at få andre med, og med dette in mente drager vi til Genève.

*Forhandling***Margrete Auken (SF):**

Først vil jeg takke ministeren for svaret. Man må jo sige, at hvis det var Brundtlandplanen, vi skulle diskutere i dag, så var det en smaddergod tale. Det fortvivlende er jo bare, at vi har fået nogle meldinger, som gør Brundtlandhandlingsplanen utilstrækkelig – dramatisk utilstrækkelig.

De ting, som ministeren siger at vi skal arbejde for, vil ifølge IPCC's rapport forværre situationen dramatisk. Vi kan ikke stabilisere koncentrationen af drivhusgasser, hvis vi først stabiliserer udslippet i år 2000. Den model, der hedder business as usual, altså alt ved det gamle, forudsætter stabilisering nu – bare sådan for